

Tajemný svět Edgara Cayceho

**Největší americký mystik a senzibil
hovoří o zdraví, reinkarnaci, telepatii,
automatickém psaní, psychoanalýze
a našem vztahu k Bohu**

Eko – konzult

K naší definici psychických či paranormálních sil se můžeme dopracovat porovnáním racionální a intuitivní mysli. Pomocí racionálního uvažování jsme schopni docházet k logicky zdůvodnitelným závěrům. Existují však věci, s nimiž si racionální mysl neví rady. Chceme-li je poznat a pochopit, musíme se dostat do stavu vyššího vědomí, kde pro logické uvažování není místo.

Když jsme však o něm a jeho schopnostech mluvili, nečekaně se u mne objevil. Co bylo příčinou? Byla to náhoda, prostě něco, co se občas přihodí? Nebo na mne myslel, já jsem jeho myšlenky zaregistroval a díky tomu jsem na něj svedl řeč?

Úvod

Pro některé z vás je toto první setkání s Edgarem Caycem. Co je na něm tak jedinečného?

Záleží na tom, jakýma očima se na něj díváme. Značný počet jeho současníků ho znal jako nadaného profesionálního fotografa. Jiná skupina, převážně děti, ho obdivovaly jako laskavého a přátelského učitele nedělní školy. Jeho vlastní rodina jej znala jako báječného manžela a otce.

„Spící“ Edgar Cayce byl docela jiná postava, senzitiv známý tisícům lidí ze všech oblastí života, kteří mu vděčili za jeho pomoc. Mnoho z nich opravdu věřilo, že to byl právě on, který „zachránil“ nebo „změnil“ jejich život, když se všechno zdálo být ztracené. „Spící“ Edgar Cayce byl lidový léčitel – diagnostik, prorok a vyznavač Bible.

V červnu 1954 jej chicagská universita Cayce uznala natolik váženým, že přijala diplomovou práci o jeho vlastním životě a práci. V ní byl označen za „náboženského věštce“. Tentýž rok ho dětský časopis *Dům tajemství* poctil titulem „nejzáhadnější muž Ameriky.“

Již jako dítě na farmě blízko Hopkinsville v Kentucky, kde se 18. března 1877 narodil, udivoval schopnostmi, jež přesahovaly okruh pěti smyslů. Jako šestiletý řekl svým rodičům, že je schopen vidět a mluvit ke „zjevením“ příbuzných, kteří nedávno zemřeli. Je-ho rodiče to připisovali zvýšené představitivosti malého dítěte. Později mu stačilo, aby „spal“ s hlavou na školních učebnicích a tak si zapamatoval jejich obsah. Tento dar však časem zmizel a Edgar byl schopen ukončit pouze sedmou třídu.

V jednadvaceti letech se stal prodávčem v papírnictví. Tehdy ho postihla postupná paralýza hrdelních svalů a hrozilo mu nebezpečí ztráty hlasu. Když lékaři nebyli schopni objevit fyzickou příčinu tohoto stavu, Edgar požádal jednoho svého přítele, aby mu pomohl vstoupit do hypnotického spánku, pomocí něhož byl schopen si zapamatovat

učební texty jako školák. Jeho přítel se tohoto úkolu zhostil na výbornou a Edgar byl schopen v autohypnóze, či autonaveném tranzu vyřešit svůj problém. Doporučil léky a terapii, které úspěšně obnovily jeho hlas a vyléčily ho. Skupina lékařů z Hopkinsvillu a Bowling Green využila Edgarova unikátního talentu k diagnóze svých pacientů. Brzy objevili, že Cayce potřeboval jen jméno a adresu, kde se pacient v dané chvíli nacházel, k tomu, aby byl schopen telepatického naladění na jeho mysl a tělo. Další informace, týkající se pacienta, mu nebyly poskytnuty a ani je nepotřeboval.

Jeden z mladých lékařů, MUDr. Wesley Ketchum, předložil zprávu o této neortodoxní proceduře výzkumné společnosti v Bostonu. 9. října 1910 The New York Times věnovaly dvě stránky E. Cayceovi. Od tohoto dne vyhledávali pomoc „zázračného muže“ postižení lidé z celé země.

Když Edgar Cayce 3. ledna 1945 ve Virginia Beach zemřel, nechal za sebou více než čtrnáct tisíc stenografických záznamů svých telepatických rad, které poskytl více než šesti tisícům lidí za čtyřicet let. Tyto dokumenty jsou označovány jako „výklady“.

Jeho výklady tvoří nejrozsáhlejší a nejúctyhodnější záznamy mimosmyslového vnímání poskytnuté jednou osobou. Spolu s jeho korespondencí a hlášeními byly roztrženy podle svého zaměření, a jsou nyní k dispozici psychologům, studentům, spisovatelům a vědcům, kteří je v rostoucím počtu začínají studovat.

Nadace opatrující tyto záznamy známá jako A. R. E. (Association for Research and Enlightenment – Sdružení pro výzkum a osvětu) byla založena v roce 1932. Jde o společnost s otevřeným členstvím, která pokračuje v dalším třídění informací, podporuje výzkum a pořádá konference, semináře a přednášky.

1

Jak můžeme rozvíjet své paranormální schopnosti

Edgar Cayce

Naneštěstí mnozí z nás slovo „paranormální“ pokládají za cosi, co se týká něčeho výjimečného. Obzvláště když slovník tento pojem definuje následovně: „mající abnormální vlohy, zejména schopnost automaticky psát nebo hovořit v transu“. Kdybychom skutečnému významu takzvaných paranormálních sil porozuměli, měli bychom i jinou představu, jak v sobě tyto síly rozvíjet. Ať si toho jsme vědomi či nikoliv, paranormálními silami do jisté míry disponuje každý z nás. Jiná otázka je, zda bychom je rádi rozvinuli.

Když se lidé snaží prohloubit jakékoliv schopnosti či dovednosti, musejí absolvovat jistý trénink. S čím vším je nutné pracovat? Snad pouze s jistou částí našeho těla, tj. v případě zpěvu jen s hlasivkami, nebo jde o něco víc? Přirozeně, že kvalitu hudebního projevu ovlivňuje také psychika zpěváka. Stejně tomu je v případě malíře. Stát se dobrým malířem neznamena pouze osvojit si zručnost pracovat se štětcem a barvami. Zásadní roli v tomto ohledu hrají psychické dispozice.

K naší definici psychických či paranormálních sil se můžeme dopracovat porovnáním racionální a intuitivní mysli. Pomocí racionálního uvažování jsme schopni docházet k logicky zdůvodnitelným závěrům. Existují však věci, s nimiž si racionální mysl neví rady. Chceme-li je poznat a pochopit, musíme se dostat do stavu vyššího vědomí, kde pro logické uvažování není místo.

Často se modlíme jako ona stará paní, která se každý večer modlí, aby se pohnula hora. Když se však ráno probudí a podívá se z okna, řekne: „Stále tam je. Věděla jsem, že tomu tak bude.“ Nejsme schopni se dostat mimo rámeček logického uvažování a našemu vyššímu já umožnit, aby se projevil a pomohlo nám. Musíme si uvědomit, že uvnitř nás je Vyšší síla, která je podstatou našeho já, a která se neustále snaží se skrze nás projevit.

Víme, že jsme v důsledku naší neschopnosti odolat pozlátkům tohoto materiálního světa s touto silou ztratili spojení. Jinými slovy, mysleli jsme především na uspokojování našich hmotných a tělesných potřeb, až jsme spojení s naším Stvořitelem přetrhli. Čím je toto pouto silnější, tím pevnější jsou i takzvané psychické či paranormální síly.

Když se snažíme mít blízko k Bohu nebo s ním dokonce hovořit – očekáváme skutečně Jeho odpověď? Musíme v sobě potlačit sobecké já a musíme být ochotni se Jím nechat využívat způsobem, jaký On uzná za nejvhodnější. Vše, co má tendenci očišťovat a povznášet naši mysl, nám pomůže znovu najít Boha a opět se stát šťastnými, jimiž jsme kdysi, než jsme podleli svodům sobectví, byli.

Cíle můžeme dosáhnout několika cestami. Jednou z nich je láska všeho krásného, jež povznáší básníkovu duši. Další je láska matky ke svým dětem – to vše jsou cesty k místům, na nichž se můžeme ocitnout v přítomnosti Nejvyššího. **Snažme se proto ve všem a v každém vidět jen to nejlepší**, co je hodno našeho obdivu a úcty. Takové postoje ovlivní naše tělo, mysl a srdce a přiblíží nás k našemu Otci.

Takzvanými paranormálními silami nejvíce disponují ti, jež na duchovní stezce pokročili vpřed. Máme na ně však nárok všichni, neboť jsme syny a dcerami Boha. Jsme schopni je získat, protože „Bůh je Duch a přeji si, abychom Ho tak uctívali“.

2 Telepatie

Edgar Cayce

Čtení mysli či telepatie existují. Víme to z vlastních zkušeností. Řada z nás o někom přemýšlela a onen člověk nám zavolal. Nebo jsme o někom hovořili a krátce nato dotyčný vešel do místnosti.

To se mi stalo před několika dny. Bavili jsme se o jistém muži. Pokud vím, neexistoval důvod, proč by mě měl navštívit. Když jsme však o něm a jeho schopnostech mluvili, nečekaně se u mne objevil. *Co bylo příčinou? Byla to náhoda, prostě něco, co se občas přihodí? Nebo na mne myslel, já jsem jeho myšlenky zaregistroval a díky tomu jsem na něj svedl řeč?*

Moje zkušenosti a zážitky mě přesvědčily, že většinu těchto jevů lze vysvětlit na základě činnosti podvědomé mysli. Dovolte mi, abych vám vyprávěl o jednom experimentu, který jsem již nikdy neopakoval! Jednou do mého fotografického studia přišla mladá hudebnice, která se zajímala jak o fotografování, tak o jevy, které se skrze mne projevovaly. O jejich různých podobách jsme spolu vedli časté diskuse.

Jednoho dne jsem jí řekl, že bych byl schopen kohokoli přinutit, aby ke mně přišel. Odpověděla, že je to nemožné. Tvrdil jsem, že to dokážu. Učinil jsem tak proto, že jsem o těchto otázkách již nějakou dobu přemýšlel a zabýval se jimi. Měl jsem pocit, že pokud si na obrazovce své mysli představím, že nějaký člověk cosi dělá, mohl bych ho pomocí přenosu myšlenek přinutit, aby danou věc skutečně provedl.

Mladá paní přiznala: „Většině z toho, co jste mi řekl

věřím, ale toto je jedna z věcí, které nikdy neuvěřím. Musel byste mi to ukázat.“

„Dobře,“ odpověděl jsem. „Kteří dva lidé by podle vás ke mně nikdy nepřišli?“

„Rozhodně byste k tomu nepřinutil mého bratrance,“ odvětila, „a také vím, že by sem nikdy nepřišel pan B., protože vás nemá příliš rád.“

Prohodil jsem, že do studia přijde zítra před dvanáctou a že mne dokonce požádá, abych pro něj něco udělal. „A zítra před druhou hodinou,“ pokračoval jsem, „přijde pan B.“

Nesouhlasně zavrtěla hlavou s tím, že něčemu takovému nevěří. Díky zrcadlu jsme z prvního poschodí studia mohli sledovat, co se pod námi na ulici děje. Příštího dne jsem od deseti hodin do půl jedenácté meditoval. Přitom jsem myslel na onoho chlapce. Napadlo mne, zda jsem přece jenom své síly trochu nepřecenil, když jsem tvrdil, že mě o cosi požádá, třebaže jeho sestra mi řekla, že k mé práci nemá žádný vztah.

Asi čtvrt hodiny poté, co jsem přestal meditovat, jsem chlapce spatřil na ulici. Zahnul a přišel ke vchodu do studia. Několik minut tam stál, podíval se otevřenými dveřmi dovnitř a odešel. Za několik minut se objevil znovu. Vyšel do prvního patra. Jeho sestra se na něj překvapeně podívala a zeptala se:

„Co tady děláš?“

Chlapec se posadil na židli a mačkaje klobouk odpověděl: „Abych pravdu řekl, sám pořádně nevím – minulý večer jsem však ve svém obchodě měl nějaké potíže a tak mne napadlo, zda by mi pan Cayce nemohl pomoci.“ Jeho sestra div neomdlela!

Příští den v jedenáct hodin mladá paní prohlásila: „Předpokládám, že vzhledem k tomu, že jste byl úspěšný v případě mého bratra, dokážete působit i na pana B.“

Řekl jsem jí, že až pan B. přijde, nebudu ve studiu, neboť mne nemá rád a že nebude vědět, proč přišel. Později

mi sdělila, že skutečně vešel kolem dvanácti třiceti, jakmile jsem odešel. Zeptala se ho, zda pro něj může něco udělat. Řekl: „Ne, nevím, co tady dělám,“ a odešel.

V těchto případech se jedná o telepatii či čtení myšlenek, ale za situace, kdy jeden člověk druhého nutí cosi učinit. To je velmi nebezpečná záležitost. Spadá to do oblasti černé magie; je to jedna z věcí, na něž nemáme právo, pokud si nejsme jisti tím co děláme a proč to děláme. Někdy je to možné využít k dobrým cílům, možná při výchově našich dětí. Ale i pak to může být nebezpečné, neboť podle výkladů **je každý, kdo druhého nutí, aby se podřídil jeho vůli, tyran!** Dokonce to nečiní ani sám Bůh. Buď svoji vůli sjednotíme s Jeho nebo ne. Každý z nás se může svobodně rozhodnout.

Položme si proto otázku – jakou roli v našich životech hraje telepatie? Není snadné ji zodpovědět, neboť vše dobré lze zneužít a může se stát nebezpečným.

Jak telepatii použít konstruktivním způsobem?

V každém případě bychom se měli řídit následujícím pravidlem: Nežádej od druhých něco, co bys sám dělal nerad. Mistr nikdy nic takového nečinil.

Své schopnosti číst myšlenky druhých mistr využíval způsobem, jenž nám slouží jako příklad. Když byl jedním farizejem požádán, aby s ním povečeřel, okamžitě jeho nabídku přijal. Zeptal se ho snad, kdo je nebo proč ho na večeri pozval? Ne, protože odpověď znal. Ježíš tedy pozvání přijal a jeho žáci šli s ním. Když seděli u stolu, žena z ulice Mu nohy umyla svými slzami a svými vlasy je utřela.

Farizej si v duchu pomyslel – stejně jako by to dnes napadlo mnoho z nás – „Co je to za muž? Neví snad, kdo je ta žena?“ Ježíš o jeho myšlenkách věděl a prohlásil: „Šimone, rád bych ti něco řekl... Existoval jistý věřitel, jenž měl dva dlužníky; jeden mu dlužil pět set peněz a druhý padesát. A když neměli čím zaplatit, oběma dluh odpustil. Který z nich ho podle tebe bude milovat více?“ Šimon

odpověděl: „Předpokládám, že ten, kterému odpustil nejvíce.“ I řekl mu Ježíš: „Právě jsi rozsoudil.“

Všimněte si, že Ježíš Šimonovi neřekl: „Myslel sis to a to“. Neměl mu za zlé, že se nepostaral o vodu na mytí Jeho nohou. Použil taková slova, aby si Šimon uvědomil, že **na druhých bychom neměli hledat chyby**.

Občas jsme i my schopni vycítit, co si lidé kolem nás myslí. Měli bychom se k nim chovat stejně jako Ježíš k Šimonovi.

V jednom inzerátu jsem si přečetl: „Staň se silným mužem – pomocí své silné mysli ovládej druhé.“ Jak již bylo zmíněno, **snaha ovládat druhé, aby jednali v souladu s naší vůlí, je cestou do pekel**. Pokud je však naším přáním, aby skutky člověka byly v souladu s Boží vůlí, pak je to něco zcela jiného. ***Klekli jste si někdy a modlili se, aby Bůh změnil něčí život?*** V takovém případě se jedná o správné využití účinku mysli či telepatie, neboť síla, jež způsobuje změny, musí pocházet z Božského zdroje.

Každý, kdo si přeje ovládat druhé, tak může učinit – avšak měl by se mít na pozoru! Z výkladů vyplývá, že lidé v Atlantidě disponovali neobyčejně rozvinutými mentálními vlohami. Rada lidí byla schopna se soustředit tak intenzivně, že pomocí myšlení materializovala různé předměty. *(Údajně je toho schopen indický guru Sai Baba. Je známý tím, že svým žákům i náhodným návštěvníkům „vykouzlí“ prstýnky či jiné ozdobné předměty – pozn. redakce).* Největším hříchem v dnešním světě je sobectví a ovládání druhých.

Mnoho lidí jen nerado umožňuje jiným, aby žili podle vlastních představ a přání. Chceme ostatním říkat, jak by se měli chovat, jak by za té či oné situace měli postupovat. **Většina manželů se snaží tím či oním způsobem zasahovat do života svých manželů a řídit ho. Ze svých činů se však před Bohem zodpovídáme my sami. Nikdo jiný za nás tuto zodpovědnost převzít nemůže.**

Pokud se budeme snažit poznat sami sebe, prohloubí se rovněž naše schopnost poznat druhé. Snažme se tedy napravit své vlastní chyby a nikoliv chyby druhých. Cesta, jež k Němu vede je úzká. Cíle dosáhneme, budeme-li žít v souladu s Jeho vůlí a ne když druhé budeme nutit k tomu, či onomu, když se je budeme snažit ovládat.

Síla mysli existuje stejně jako v době Atlantidy. Co se stalo, když si jí Atlantané snažili zneužít k sobeckým účelům? Destrukce a zkáza, neboť síly mysli, jsou-li využívány pouze k vlastnímu prospěchu, se stávají destruktivními. Všichni disponujeme mentálními schopnostmi. Můžeme je použít k prosazování svých partikulárních zájmů. Nemáme na to však morální právo. **Druhým lze předat vlastní zkušenosti a názory, ale samotné rozhodnutí musíme ponechat na nich.**